

[Krag.]

Tilknytning til en saadan Lovgivning og straks diskuteres, og som jeg under Hensyn til Følsomheden i de Forhold, vi her behandler, kan give sig Udslag af skadelig Art, medmindre man hurtigt faar klarlagt for Offentligheden, hvad Meningen er.

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om jeg ikke har Ret i den Betragtning, at den Rentekonvertering, som her skal foretages paa Basis af Adkomst til at opsigte højt forrentede Obligationer serievis inden for de enkelte Kreditforeninger gennem Bemyndigelse fra Indenrigsministeren mod Tilbud om Ombytning med lavere forrentede Obligationer — at den Rentekonvertering vil sige, at man vender tilbage til det, som er den naturlige og lige Vej gennem en Konvertering, nemlig dertil, at den, der ikke ønsker at ombytte, kan faa Obligationens Paalydende udbetalt. Der er Tvivl i saa Henseende, jeg har set det i Pressen, og jeg har ogsaa modtaget adskillige Forespørgsler i saa Henseende, og derfor vilde det være ønskeligt at faa Rede paa denne Sag fra den højtærede Ministers Side. Idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Ministers Besvarelse vil blive denne, at jeg ser rigtigt i denne Sag, maa jeg være af den Opfattelse, som ogsaa har fundet Udtryk i visse Bestemmelser i Lovforslaget, at saa vil det være af Betydning, maaske af væsentlig Betydning, for den Kapitalindsats, der skal foretages til Gennemførelse af denne Lovgivning, at man i den Periode, der her er Tale om, sikrer en forholdsvis lav Indlaansrente i Banker og Sparekasser; om den saa skal tilvejebringes med det Sideformaal, der er Tale om her i Lovforslaget og netop paa den Maade — ja, det er jo et meget stort Spørgsmaal. Men jeg maa i hvert Tilfælde være af den Opfattelse, at en Betyggelse for Konverteringens glatte og hurtige Gennemførelse vil det være, at man sikrer, at Indlaansrenten for nye Indlaan, for de Indlaan, som finder Sted gennem den Periode, her er Tale om, sættes saa lavt, at der deri ligger en afgørende Stimulans til at modtage Ombytningsobligationer.

Det var det ene Spørgsmaal. Dernæst vil jeg gerne udspørge den højtærede Minister lidt om de Forhandlinger, der efter Bemærkningerne er foregaaet mellem den høje Regering og Bankernes Repræsentanter her i Landet. Jeg synes, det vilde have Interesse at faa klaret, hvorledes Bankerne i Relation til det Lovforslag, her foreligger, ser paa den Maade, hvorpaa Regeringen opfylder de Vilkaar, som Nationalbanken i sin Tid stillede for at stille de 100 Mill. Kr.

til Raadighed, hvorpaa Konverteringen gennem disse Maaneder har været funderet, og om der er blevet opstillet nye Fordringer, og hvis dette er Tilfældet, hvilken Stilling til disse nye Fordringer den høje Regering da har indtaget.

Et andet Spørgsmaal, som jeg i denne Forbindelse gerne vil nævne, knytter sig til sidste Stykke i Lovforslagets § 1, hvor det forbydes i Tiden indtil 11. Juni Termin 1936 at bevilge Laan gennem Kreditforeninger, som medfører en Forøgelse af den paa vedkommende faste Ejendom hvilende Pantegæld, for saa vidt der ikke er Tale om Nybygning, Ombygning, Tilbygning, Indlæg af tekniske Anlæg o. s. v. Men der kan særdeles vel, hvor Talen er om Tillægslaan, være Anledning til et Ønske derom fra Debtors Side af andre og lige saa legitime Grunde som dem, der er nævnt her i Lovforslaget. Der kan f. Eks. være saadanne Forhold, hvor en Mand ønsker at befri sig for en Prioritet, der staar sideordnet med en Kreditforeningsprioritet, og, uden at han just har foretaget Ændring i sin Ejendom eller gennem Forøgelse af Kreditforeningslaanet, forøger sin Gæld paa Ejendommen. Jeg synes nok, det vilde være et temmelig stærkt Indgreb over for vedkommende, hvis dette skulde være forbudt.

Der foreslaas jo dernæst, at der kan finde en Nedsættelse af den halvårlige Ydelse Sted fra 11. December Termin 1934 til 11. December Termin 1938 af amortisable Kreditforeningslaan, selv om de ikke er højtforrentede, altsaa at der ogsaa skal ske en Lettelse for Debitorer, hvis Gæld er af 3, 3½ eller 4 pCt.s Typen. Det kan jeg ganske sympatisere med, for det ærede Medlem Hr. Olufson har jo Ret i, at de Laantagere, der her er Tale om, kan være akkurat lige saa vanskeligt stillet som Laantagere inden for de højtforrentede Typer, idet det jo ikke er Rentesatsen, men den effektive Rente, den virkelige Rente, der skal ydes af Laanet, som er bestemmende, og den er jo ved Afgørelsen af Laanetildelingen nogenlunde den samme, hvilken Forrentningstype den vedkommende end vælger. Altsaa, den, der har 3 pCt.s Laanet, han har faaet et større nominelt Laan, haft et større Kurstab og har til syvende og sidst samme Rentebyrde som den, der har faaet et højere forrentet Laan med et mindre Kurstab og et mindre Paalydende. Derfor er det rigtigt, naar man gennemfører Konverteringen ned til en lavere Type, 4 pCt.s Typen, og gennemfører det i Almindelighed, saa ogsaa at tage Hensyn til Debitorerne inden for disse